

РЕШЕНИЕ

№ 3215

гр. София, 16.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 11.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **981** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба на „Салон Славянски“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район Студентски, [улица], представлявано от управителя А. А. Б., чрез адв. Т. Т., със съдебен адрес: [населено място], ул. „Л. № 3, ет. 2 срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № ФК-С1884-0125739/12.01.2023 г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на дружеството е наложена принудителна административна мярка - запечатване на търговски обект - салон за красота, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван към момента на проверката от жалбоподателя, и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 ЗДДС.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, неправилна и немотивирана, постановена при съществени процесуални нарушения. Поддържа се, че е нарушено правото на защита на дружеството, доколкото не е издадено наказателно постановление, въз основа на съставен в хода на процесната проверка АУАН, което от своя страна възпрепятства предотвратяването на наложената принудителна мярка. Сочи се, че заповедта е издадена при липса на изложени мотиви, както и в нарушение на чл. 6 АПК. Развити са съображения, че срокът е необосновано дълъг. Твърди се още, че запечатването на обекта ще се отрази неблагоприятно на икономическото

състояние на дружеството, а неиздаването на фискален бон за сумата от 40 лв. се дължи на разсейване на служителката с оглед на това, че е обработвала поръчка на клиент, както и че нарушението не е доказано несъмнено. Не се претендират разноски. Ответникът, началник отдел „Оперативни дейности“-С., в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП чрез процесуалния си представител юрк. Г. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Излага съображения в писмени бележки Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение по списък.

СГП - редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.11.2022 г., в 15:30 часа, е извършена проверка на търговски обект по смисъла на § 1, т. 41 от ПР на ЗДДС - салон за красота, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „САЛОН СЛАВЯНСКИ“ ЕООД. Установено е, че при извършена контролна покупка на 2 броя ампули за коса, на обща стойност 40,00 лв., в 15:30 ч., заплатена в брой от Е. А. Я. - главен инспектор по приходите, е прието плащане за сметка на дружеството – жалбоподател, за което не е издадена фискална касова бележка от монтираното в обекта фискално устройство модел „DATECS DP-150“ с ИН на ФУ, нито касова бележка от кочан. Плащането е осъществено преди легитимирането на органите на НАП. След легитимирането на органите на НАП от фискалното устройство е отпечатан дневен финансов „X“ отчет № 0000647/07.11.2022г. и КЛЕН за 07.11.2022 г., от който е видно, че гореспоменатата продажба не е отразена като регистрирана чрез издаване на фискален бон.

За установените факти и обстоятелства е съставен протокол за извършена проверка сер. АА № 0125739/07.11.2022 г. на основание чл. 110, ал. 4, във вр. с чл. 50, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. В хода на извършената проверка е установено, че разчетената касова наличност от фискалното устройство е 61.80 лева, а фактическата наличност е 333,00 лева. Т.е. констатирана е разлика между фактическата и касова наличност, в размер на 271.20 лева.

Въз основа на приетата в протокола фактическа обстановка административният орган е приел, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си по чл.118, ал.1 ЗДДС да регистрира и отчете извършената продажба чрез издаване на фискална касова бележка и на основание чл.186, ал.1, т. 1, б. „а“ ЗДДС на 15.02.2021 г. издава заповед № ФК-С1884-0125739/12.01.2023 г., с която е наложил оспорената ПАМ, като на основание чл.187 ЗДДС е забранил достъпа до обекта за срок от 14 дни.

При така установените факти съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл.186, ал.3 ЗДДС компетентен да наложи принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 186, ал. 1 от ЗДДС е орган по приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. За доказване компетентността на органа, издал акта, по делото е представена Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020 г. на Изпълнителния директор на НАП, съгласно т. 1 от която началниците на отделите „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП са упълномощени да налагат принудителна

административна мярка запечатване на обект по чл. 186 ЗДДС.

С оглед на това съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия.

Спазени са изискванията за форма на административния акт, не се установяват допуснати в хода на административното производство съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По отношение материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 118, ал.1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон). Редът и начина за издаване на фискални касови бележки е уреден с Наредба Н-18/2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажбите в търговските обекти чрез фискални устройства. По силата на чл. 3, ал. 1 от Наредбата, всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект, чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен изрично посочени в закона случаи, а чл. 25, ал. 3 определя, че фискалната бележка се издава при извършване на плащането.

Съгласно чл. 186, ал. 1, б. „а“ - принудителна административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спазва реда или начина за издаване на съответен документ за продажби, издаден по установения ред за доставка/продажба. Следователно при установено по съответния ред неспазване на задължението за отчитане на продажбите чрез издаване на фискален касов бон или касова бележка от кочан, административният орган, при условията на обвързана компетентност, налага на търговеца принудителна административна мярка „запечатване на обект и забрана за достъп до него“.

При определяне продължителността на срока, органът действа при условията на оперативна самостоятелност, което следва от използвания в чл. 186, ал. 1 израз „до 30 дни“, като съобразява продължителността на срока на мярката с оглед на всички факти и обстоятелства в конкретния случай. Не се спори и че в търговския обект е инсталирано и регистрирано касово фискално устройство. Съдът приема, че е било налице задължение по смисъла на чл. 118, ал. 1 ЗДДС за издаване на касова бележка в момента на извършване на покупката. Предвид обстоятелството, че жалбоподателят не е опровергал установената при проверката фактическа обстановка, която се подкрепя и от събраните по делото доказателства, следва да се приеме, че са налице материално-правните предпоставки по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДС за налагане на мярката.

След като е осъществен фактическият състав на административно нарушение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, административният орган налага принудителната административна мярка по чл. 186 ЗДДС, като действа при условията на обвързана компетентност и е независим от хода на административнонаказателното производство (дали ще бъде издадено наказателно постановление и дали издаденото такова ще влезе в сила). Нормите на чл. 186 и чл. 187 от ЗДДС регламентират държавна принуда за защита на особено важен държавен интерес – гарантиране на постъпленията във фиска чрез спазване на фискалната дисциплина. Целта на налагането на ПАМ е за

преустановяване и/или предотвратяване на административни нарушения и последиците от тях, поради което имат превантивен и преустановителен характер.

Независимо от горното съдът приема, че определеният с акта срок за налагане на ПАМ от 14 дни, не е съобразен с принципа за съразмерност, прогласен с чл. 6, ал. 2 АПК.

Същият сочи, че административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. При тази продължителност на срока се засяга съществено правната сфера на адресата на ПАМ и се игнорира целта на закона за защитата на обществения интерес чрез налагането на адекватни на нарушението мерки. Неоправдано би било да се засяга в по-голяма степен от необходимото стопанския оборот, който е източник на приходи в бюджета. След като в търговския обект има монтиран, въведен в експлоатация и регистриран съгласно чл. 7, ал. 1 и чл. 16, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006 г. фискално устройство, технически изправно и функциониращо с оглед регистрация на всички продажби, органите по приходите имат възможност текущо да контролират всички данни за отчетността. Контролът върху действия на търговец, с които той би могъл да ощети фиска, може да бъде осъществяван и с други средства, различни от запечатване на обекта, с което на практика се препятства дейността и така се създават предпоставки за причиняване на имуществени вреди, подлежащи впоследствие на репарирание. В конкретния случай направената преценка от органа не е обоснована и не е обсъдено тежестта на извършеното нарушение. Не са описани видът и начинът на организиране на отчетността на търговеца, за да могат констатациите за това да служат при индивидуализирането на мерките за административна принуда. Не е определена тежестта на нарушението. Стойността на твърдяната неотчетена продажба не е отнесена към среднодневния оборот. Следва да бъде посочено, че макар и в случая да е установена разлика в касовата наличност – в размер на 271,20 лв., описана в процесната заповед, то наложената принудителна мярка не е издадена въз основа на това установяване. Административният орган се е задоволил да приеме, че неиздаването на фискален бон на стойност 40,00 лева е необходимо и достатъчно за налагане на принудителна мярка за продължителен период.

Във връзка с горното, оспорената принудителна административна мярка, предвид нейната тежест и обстоятелствата, при които е наложена, се явява прекомерна. Още повече, че по делото липсват данни за предходни нарушения, които да обосноват извод за тенденциозно неспазване на установената фискална дисциплина.

В случая съдът приема, че не би могло да се определи като съразмерно затваряне на обекта за 14 дни единствено за неиздадена касова бележка за 40,00 лева, предвид размера и вида на вредите, които биха настъпили за държавния бюджет в сравнение с тези, които биха настъпили за жалбоподателя, ако управлението от него обект бъде запечатан за срок от 14 дни, предвид спецификата на продаваните от жалбоподателя стоки и предлагани услуги. По този начин и при тази продължителност на срока се засяга съществено не само правната сфера на адресата на ПАМ и се игнорира целта на закона за защита на обществения интерес чрез налагането на адекватни на нарушението мерки. Спазването на принципа за съразмерност гарантира, че само така не би се засегнал в по-голяма степен от необходимото стопанският оборот, който е източник на приходи за бюджета, включително и с оглед целите на принудителните административни мерки, посочени в ЗАНН, свързани с предотвратяване и

преустановяване на административните нарушения и отстраняване на вредните последици от тях и целеният превантивен ефект на мярката.

Налагането както на административно наказание, така и на принудителна административна мярка като процесната, би било прекомерно и грубо нарушение на принципите за съразмерност и пропорционалност. Поради това в конкретния случай мярката е непропорционална спрямо тежестта на нарушението.

На следващо място се констатира, че ПАМ е наложена с превантивна цел. Според административния орган целта ѝ е да се постигне промяна в начина и организацията на извършване дейността в конкретния обект, като прекият целен резултат е правилно отчитане на дейността, а индиректният - недопускане до ново отклонение от данъчно облагане. Съдът намира, че с налагането на ПАМ няма да се постигне целта на закона. Същата може да се постигне с налагане на предвидената в специалния закон имуществена санкция.

Предвид изложеното оспореният акт като материално незаконосъобразен и несъответстващ на целта на закона следва да бъде отменен.

Жалбоподателят не претендира присъждане на разноски, поради което, по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК, въпросът с евентуалната тяхна дължимост съдът не обсъжда.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 3 АПК на ответника не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1884-0125739/12.01.2023 г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на „Салон Славянски“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е наложена принудителна административна мярка - запечатване на търговски обект - салон за красота, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван към момента на проверката от жалбоподателя, и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 ЗДДС.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: